

Arrest

nr. 89 191 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 22 juni 2011 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. KRUIJEN, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 7 juni 2007 een asielaanvraag in. Op 22 april 2008 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 18 september 2008 bij arrest nr. 16.026.

Op 15 juni 2011 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Verzoeker verblijft inmiddels in de gevangenis voor Wortel (afdeling Tilburg) waar hij een gevangenisstraf uitzit wegens mensenhandel en

bendevorming. Hij werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daar gehoord met betrekking tot zijn tweede asielaanvraag op 21 juni 2011.

Op 22 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing werd op 23 juni 2011 ter kennis gebracht van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [Y.S.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 15/06/2011 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 7 juni 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 6 juli 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 april 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 18 september 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 15 juni 2011 een tweede asielaanvraag indiende, dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij documenten kan krijgen, dat hij ze nu niet heeft, dat hij ingaat op welke documenten het zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij heeft vernomen dat zijn moeder verhuisd is omwille van zijn problemen waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van familie van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze terugslaan op de redenen die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker haalt in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel en werkt dit als volgt uit:

“1. Verzoeker werd in de gevangenis te Wortel geïnterviewd waarbij verzoeker heeft aangehaald dat hij de nodige documenten tracht te verzamelen betreffende zijn asielaanvraag waarbij hij wenst te bewijzen dat hij in het verleden werkzaam was voor Duitse Navosoldaten (hij werkte voor hen als chauffeur, gids,...) waardoor hij als een verrader wordt aanzien.

2. In het kader haar beslissing haalt verweester aan dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft bij gebracht daar waar verzoeker wel degelijk nieuwe elementen aanhaalde doch - gezien de bijzonder korte tijd tussen interview en beslissing - niet eens de kans kreeg om de nodige documentatie vanuit de gevangenis te verzamelen.

3. Verzoeker is van oordeel dat verzoekster niet alleen onzorgvuldig te werk ging door te stellen dat er geen nieuwe elementen werden aangehaald (en deze niet worden vermeldt) doch tevens een inbreuk op het

redelijkheidsbeginsel beging door verzoeker niet de tijd en faciliteiten te geven om de noodzakelijke stukken te kunnen verzamelen.

4. *Het middel is bijgevolg ontvankelijk en gegrond."*

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 14 februari 2006, nr.154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schendingen van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

2.5. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

2.6. Het begrip "nieuw gegeven" omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar "nieuw" zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielpprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606). Daarbij moet worden vastgesteld dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht

gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

Stellen dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn om de inhoud van de stukken te onderzoeken, gaat derhalve niet op. Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris kan bij de beoordeling van als nieuw aangevoerde gegevens ook nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)). Uit stukken die geen bewijswaarde hebben, kunnen alleszins geen aanwijzingen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van het bestaan van ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet afgeleid worden.

2.7. Op het gehoor n.a.v. zijn tweede asielaanvraag, legde de verzoeker enkel verklaringen af, waarbij hij onder meer verklaarde dat hij nieuwe documenten kan voorleggen als nieuwe elementen. Verzoeker verwijt verwerende partij onzorgvuldig te zijn door in de bestreden beslissingen te stellen dat er geen nieuwe elementen werden bijgebracht, door de aangehaalde documenten niet te vermelden en onredelijk te zijn door hem niet de tijd en de nodige faciliteiten te geven om deze documenten te verzamelen.

2.8. Waar verzoeker betoogt dat de gemachtigde onredelijk en onzorgvuldig heeft gehandeld door niet te wachten op de aankomst van de door verzoeker vermelde documenten, wijst de Raad erop dat in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het in eerste instantie aan de verzoeker toekomt, bij de indiening van een herhaalde asielaanvraag, de nodige stavingsstukken voor te leggen om aan te tonen dat alle voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn. De verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde diende te wachten op de aankomst van deze documenten, aangezien de verzoeker zelf het moment kiest waarop hij een herhaalde asielaanvraag indient. De gemachtigde van de staatssecretaris kan bezwaarlijk oordelen op basis van stukken die er nog niet zijn. Noodgedwongen dient de gemachtigde van de staatssecretaris dus de blote verklaringen van verzoeker te beoordelen.

In casu, stelt de Raad vast dat de verklaringen die verzoeker tijdens het gehoor n.a.v. zijn tweede asielaanvraag aflegde bij de gemachtigde van de staatssecretaris op 21 juni 2011, nieuw zijn in de zin dat ze voor het eerst worden afgelegd en voorheen nog niet werden ingeroepen.

Echter, in de bestreden beslissing wordt duidelijk aangegeven waarom deze verklaringen niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd. Immers de afgelegde verklaringen dienen tevens ernstige aanwijzingen te bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu motiveerde de gemachtigde van de staatssecretaris m.b.t. verzoekers verklaring dat hij documenten kan krijgen, als volgt: “*dat hij ze nu niet heeft, dat hij ingaat op welke documenten het zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat niet geoordeeld kan worden over documenten die er niet zijn*”.

In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, valt een *prima facie* beoordeling van de bewijswaarde van de aangebrachte elementen niet buiten de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris, zoals in punt 2.6. reeds omstandig beschreven. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In die zin kan de verwerende partij worden gevolgd waar deze stelt dat de vage en summiere verklaringen die verzoeker op 21 juni 2011 aflegde en die geenszins worden gestaafd door een begin van bewijs, bezwaarlijk als nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen.

De vage en summiere beweringen van verzoeker weerleggen deze beoordeling niet. Verzoeker toont niet aan om welke reden deze blote beweringen als nieuw moeten worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Aldus blijft verzoeker in gebreke om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Samenvattend, maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijke onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft gehandeld wanneer hij besluit dat, gezien het gebrek aan bewijskracht dat verzoekers verklaringen kenmerkt, *“betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

Tenslotte, gezien het gebrek aan enige bewijskracht, doet verzoekers klacht dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing niet overgaat tot een vermelding van de documenten waarvan verzoeker enkel verklaarde dat hij die zou kunnen krijgen, geenszins afbreuk aan de concrete kernmotieven van de bestreden beslissing.

2.9. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van het redelijkheidbeginsel wordt aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.10. Verzoeker voert in een tweede middel “subsidiare bescherming” aan en werkt dit als volgt uit:

“Ondergeschikt vraagt verzoeker om subsidiaire bescherming hetgeen omschreven kan worden als een reëel risico voor ernstige schade ingeval van terugkeer naar het land van herkomst.

Deze ernstige schade kan bestaan uit: a) doodstraf of executie; b) onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst, c) ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.

Verzoeker wenst erop te wijzen dat in Afghanistan nog dagelijks geweld is waarbij niet alleen soldaten maar ook burgerslachtoffers vallen. Verzoeker wijst erop dat hij - gezien hij in het verleden chauffeur (en gids) van (Duitse) NAVO-soldaten was — in het bijzonder geïsoleerd zal worden en zijn leven hierdoor permanent in gevaar zal zijn.

Bijgevolg is concludant van oordeel dat hij onder het principe van subsidiaire bescherming valt.”

2.11. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat verzoeker niet op duidelijke wijze de rechtsregel aangeeft die hij geschonden acht.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij minstens onder de subsidiaire bescherming valt, benadrukt de Raad dat de huidige bestreden beslissing een weigering tot inoverwegingname betreft en dat de Raad in het kader van zijn wettigheidstoetsing aangaande deze beslissing, niet de bevoegdheid heeft om zelf een standpunt in te nemen over de toekenning van deze status.

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES